

Arrest

nr. 171 499 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DEBERSAQUES en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 februari 2016.

1.3. Op 17 maart 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 maart 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit de stad Baardheere, de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de minderheidsgroep 'Tumaal' te behoren.

U verklaarde ernstig gediscrimineerd te worden omwille van uw afkomst als Tumaal.

U werkte in Baardheere als schoenenpoetser. U werd door Al Shabaab benaderd. Zij droegen u op voor hen een missie te doen. U moest een bom verbergen in het metalen kistje dat u gebruikte om uw werkspullen in op te bergen, en die bom laten ontploffen op een niet nader bepaalde plaats. U zei hen dat u erover moest nadenken. U probeerde te ontsnappen, maar werd door Al Shabaab betrapt en opgesloten. Na vijf dagen kwamen ze u vertellen wat uw opdracht was. U weigerde het te doen. Daarop werd u met de dood bedreigd.

Op een avond werd u naar buiten gebracht om te eten. Op dat moment vond er een conflict plaats tussen bewakers, waardoor u de gelegenheid zag om te ontsnappen. U ging naar uw oom in de wijk Masawa Hilaac, die voor u een auto naar Beled Hawo regelde.

U verliet Somalië op 15 mei 2015. Op 5 augustus 2015 kwam u aan in België, waar u op 6 augustus 2015 asiel aanvraagde.

U legde geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Dit werd u trouwens ook zo aangegeven in het begin van uw gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2016, p.2). U gaf op dat moment nadrukkelijk aan deze opmerkingen goed begrepen te hebben. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Uw kennis over de heerschappij van de groepering Al Shabaab in Baardheere is in ernstige mate ontoereikend. *Al Shabaab bestuurde de stad Baardheere van 2008 tot 2015 (zie informatie in het administratieve dossier). Als inwoner van deze stad in oorlogsgebied mag op zijn minst van u verwacht worden dat u enige notie heeft van de manier waarop uw stad bestuurd wordt, te meer gezien u beweert onafgebroken op deze plaats verbleven te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.5).*

Wanneer u gevraagd wordt wat er allemaal veranderd is in Baardheere op het moment dat Al Shabaab aan de macht kwam, begint u namen van leiders op te noemen die in de stad aanwezig waren (CGVS, p.18). Wanneer wordt verduidelijkt dat het gaat om veranderingen in het dagelijkse leven, antwoordt u enkel dat ze de macht gekregen hebben in Baardheere, en er niet met hen in discussie kon worden gegaan (CGVS, p.19). Wanneer er verder wordt doorgevraagd, herhaalt u dat ze een hele grote macht

hebben, en dat wat ze zeggen, geaccepteerd moet worden. En verder: "Als ze een verdachte nodig hebben dan gaan ze je meteen roepen. Ze roepen iedereen bij elkaar in Baardheere, dan leggen ze uit waarom ze deze man gaan veroordelen" (CGVS, p.19). Wanneer er nog verder wordt doorgevraagd herhaalt u: "Ze hadden de macht, dus niemand kon iets zeggen tegen hun. Alles wat ze doen en beslissen wordt uitgevoerd. Als ze iemand verdachten draaien ze het verhaal en zeggen ze tegen de mensen dat hij verdacht is van dit en dit, en uiteindelijk gaan ze hem vermoorden. Dus ze hadden echt de macht. Niemand kon iets tegen hun zeggen" (CGVS, p.19). Uw verklaringen over de aanwezigheid van Al Shabaab in Baardheere zijn vaag en op geen enkele wijze concreet of doorleefd. Dat u wel de leidinggevende figuren kan opsommen komt daarbij ingestudeerd over.

Wanneer u wordt gevraagd om concrete voorbeelden te geven van wat Al Shabaab deed terwijl ze de macht hadden in Baardheere, haalt u eerst en vooral de gedwongen rekrutering aan die u zelf inroept als asielmotief: "Eén van die machten is: als ze iemand wilden laten exploderen, dat was mogelijk" (CGVS, p.19). Het is echter niet aannemelijk dat Al Shabaab lukraak mensen zou rekruteren om zelfmoordaanslagen te plegen. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt komt enkel de absolute elite van de Al Shabaab-strijders in aanmerking om tot de 'zelfmoordbrigade' toe te treden (zie informatie in het administratieve dossier). Aangezien het plegen van een zelfmoordaanslag voor Al Shabaab de hoogste eer is, is het niet aannemelijk dat ze daarvoor gedwongen, en daardoor per definitie onbetrouwbare, rekruten zouden gebruiken.

Buiten de vervolgingsfeiten die u zelf inroept kan u niets concreet vertellen over Al Shabaab in Baardheere: "Ik weet niet zeker wat er allemaal gebeurde. Maar ik hoorde van mensen dat alles wat ze zeggen gebeurde. Ik hoorde allerlei dingen over hun, maar ik heb me daar nooit in geïnteresseerd, ik ging altijd naar mijn werk. Met macht bedoel ik echt alles. Ze hadden alles onder hun knieën, en ze konden doen wat ze wouden doen." (CGVS, p.19). Wanneer er verder wordt doorgevraagd, antwoordt u: "Er zijn heel veel dingen die Al Shabaab doet, het is zo normaal voor ons geworden. Ik focuste op mijn werk," en "Ik was echt niet geïnteresseerd in wat Al Shabaab allemaal deed, ik was echt gefocust op mijn werk" (CGVS, p.19). Opnieuw vertelt u niets concreets. Er wordt expliciet gevraagd naar wetten die u moest naleven onder Al Shabaab. Daarop antwoordt u: "Niet echt. Ik weet alleen dat als ze iemand willen, dan nemen ze je mee, en daar kan niemand iets aan doen. Ik weet het verder niet. Ik interesseerde me daar niet in. Ik leefde gewoon in de moeilijke situatie. Ik ging gewoon focussen op mijn werk" (CGVS, p.20).

Volgens de landeninformatie waarover het CGVS beschikt, legt Al Shabaab de inwoners van de regio's die ze controleren een bijzonder strenge interpretatie van de Shariawetgeving op (zie informatie in het administratieve dossier). Als inwoner van deze gebieden is het naleven van de regels die Al Shabaab oplegt van essentieel belang voor het zelfbehoud. Bovendien is de groepering in de gebieden die ze beheerst heel nadrukkelijk in het openbare leven aanwezig. Zo houdt de beweging met behulp van op auto's gemonteerde luidsprekers preken in de dorpen en steden om jongeren te rekruteren (zie informatie in het administratieve dossier). In mei 2014 hield Al Shabaab bijvoorbeeld in Baardheere een publiek event waarop de buit van een raid in Kenia werd tentoongespreid (zie informatie in het administratieve dossier). Straffen zoals amputaties, stenigingen, onthoofdingen en zweepslagen worden in het publiek uitgevoerd (zie informatie in het administratieve dossier). In Baardheere werden er in januari 2015 bijvoorbeeld vermeende spionnen geëxecuteerd voor een groot publiek (zie informatie in het administratieve dossier). Het is dus absoluut onaannemelijk dat u zeven jaar in een door Al Shabaab bestuurde stad zou kunnen wonen zonder enige weet te hebben van de regels die u in het dagdagelijkse leven in acht moet nemen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, herhaalt u: "Er waren geen wetten, ik weet niet of er wetten waren, ik heb niks gehoord. Er waren geen regels, ik weet alleen dat ze de macht hadden. Ze hadden echt de macht. Ik kan niet zeggen dat zij regels hadden en wetten hadden, omdat het mij niet interesseerde" (CGVS, p.20). Gezien het feit dat voor inwoners van door Al Shabaab bestuurd gebied de kennis van de leefregels van essentieel belang is voor overleven en zelfbehoud, zijn deze verklaringen niet aanvaardbaar. Het is compleet onaannemelijk dat u in Baardheere gewoond zou hebben, een stad die u naar eigen zeggen nooit verlaten hebt, zonder ooit persoonlijk de impact van de aanwezigheid van Al Shabaab te merken.

Rekening houdend met uw profiel als schoenmaker die gedurende heel zijn leven de stad nooit verlaten heeft, ondermijnt uw gebrekkige kennis over de aanwezigheid en het bestuur van Al Shabaab in Baardheere de geloofwaardigheid van uw herkomst op ernstige wijze.

Aan uw lidmaatschap van de minderheidsgroep Tumaal kan eveneens geen geloof worden gehecht. Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw etnische achtergrond als Tumaal ernstig ondergraven door tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt u verklaard dat u tot de clan 'Boon' behoorde, met als subclan Tumaal (Vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, 4 november 2015, p.4). 'Boon' is echter een pejoratieve benaming die meerderheidsc clans gebruiken om minderheidsgroepen in het algemeen mee aan te duiden (zie informatie in het administratieve dossier). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-

generaal stelt u daarentegen dat u tot de Tumaal behoort (CGVS, p. 6). Daarbij vertelt u spontaan dat 'Boon' een scheldwoord is. Wanneer u gevraagd wordt waarom u eerst beweerde dat u tot de clan Boon behoort, antwoordt u dat u dat niet gezegd hebt, wat niet strookt met de informatie in het administratieve dossier. Het is allerminst aannemelijk dat iemand die van afkomst Tumaal is naar zijn eigen groep zou verwijzen met een pejoratief woord als 'Boon'. Gezien de essentiële tegenstrijdigheid tussen uw verklaring bij DVZ en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal is het niet geloofwaardig dat u tot de minderheidsgroep Tumaal behoort.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Baardheere gelegen in de provincie Gedo en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS op 16 februari 2016 trouwens uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker legt zijn geboorteakte neer, die zijn Somalische nationaliteit moet bewijzen. Daarnaast onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar hem in de bestreden beslissing een gebrek aan kennis over de door Al Shabaab in Baardheere opgelegde regels wordt verweten, benadrukt verzoeker dat zijn leven sinds het overlijden van zijn vader drastisch veranderde en dat hij sindsdien de schoolbanken heeft moeten verlaten en is gaan werken.

Tijdens zijn werk leefde hij in constante angst en vertrouwde hij niemand. Zijn leefwereld bestond grotendeels uit werken en contacten met klanten die hij wantrouwde, en zijn moeder die ongeletterd is en haar dagen doorbracht met het verrichten van huishoudelijke taken. Rekening houdend met het feit dat hij slechts tot het vijfde jaar lager onderwijs naar school is geweest, meent verzoeker dat in zijn hoofde geen kennis van regels kan verondersteld worden. Het Commissariaat-generaal stelt dat de naleving van deze 'regels' noodzakelijk zou zijn voor het zelfbehoud, doch het gebrek aan kennis over die ongeschreven regels heeft duidelijk op hem geen weerslag gehad door zijn ingetogen, onopvallend bestaan, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij wist dat hij zich zo onopvallend mogelijk moest gedragen, gefocust op zijn werk, om zo uit de problemen te blijven. Onder verwijzing naar *"Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report"* van UNHCR van mei 2013, betoogt verzoeker dat, rekening houdend met zijn leefwereld en achtergrond, kennis van regels opgelegd door Al Shabaab niet redelijkerwijs valt te veronderstellen. Hij voegt hieraan toe dat het zeer onaannemelijk is dat hij, gezien zijn laag opleidingsniveau, namen van leiders zou instuderen om op die manier asiel te verkrijgen.

Waar in de bestreden beslissing voorts wordt opgeworpen dat het niet aannemelijk is dat Al Shabaab lukraak mensen zou rekruteren om zelfmoordaanslagen te plegen, benadrukt verzoeker dat hij duidelijk heeft gesteld dat hij benaderd werd door leden van Al Shabaab, die hem trachtten te rekruteren. Onder meer wilden zij hem aanzetten tot het plegen van zelfmoordaanslagen. Dat dit volgens het Commissariaat-generaal onaannemelijk is, staat volgens verzoeker compleet haaks op het Counter Extremism Project Report, waaruit hij een passage citeert. Het Commissariaat-generaal stelt kortweg dat men enkel tot de zelfmoordbrigade kan behoren indien men tot de absolute elite van de Al Shabaab strijders wordt aanzien, doch er wordt geen rekening gehouden met het feit dat dit ter sprake kan gekomen zijn doch het niet het opzet was dat hij dit meteen zou moeten doen, aldus verzoeker.

Vervolgens betoogt verzoeker dat er geen twijfel kan bestaan over zijn nationaliteit en afkomst. Hij verwijst te dezen opnieuw naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde geboorteakte (stuk 3) en foto's (stukken 4 en 5), waar hij de nodige duiding bij geeft. Deze documenten staven naar mening van verzoeker zijn herkomst, identiteit en nationaliteit. Hij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal duidelijk een verkeerde inschatting heeft gemaakt daar de onderzoeker hem niet heeft gewezen op het belang om nog bijkomende documenten te voorzien die kunnen helpen bij de beoordeling en ter staving van zijn nationaliteit en afkomst, en bij de beoordeling van zijn nationaliteit enkel en alleen rekening werd gehouden met zijn kennis over ongeschreven regels van Al Shabaab. Verzoeker wijst er te dezen op dat *in casu* rekening moet worden gehouden met zijn eigenheid, persoonlijkheid en opleiding en hij benadrukt dat hij, rekening houdend met zijn leefwereld (waarbij ook zijn jonge leeftijd een rol speelt bij de perceptie van zaken en omstandigheden) adequaat en waarheidsgetrouw de vragen heeft beantwoord. Verzoeker meent dan ook dat er afdoende bewijs werd geleverd dat hij wel degelijk over de Somalische nationaliteit beschikt en afkomstig is van Baardheere.

Daarnaast hecht het Commissariaat-generaal geen geloof aan het feit dat verzoeker behoort tot de minderheidsgroep Tumaal. Zij staakt haar oordeel op één tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoeker wenst te benadrukken dat de beweerde tegenstrijdigheid helemaal niet tegenstrijdig is en genuanceerd dient te worden. Zo verklaarde hij bij het interview door de Dienst Vreemdelingenzaken tot de clan 'Boon' te behoren, met als subclan 'Tumaal'. Bij het interview door het Commissariaat-generaal verklaarde hij te behoren tot de Tumaal. Hij heeft dus steeds dezelfde verklaring afgelegd, aldus verzoeker. Waar het Commissariaat-generaal meent dat 'Boon' een pejoratieve benaming is en het derhalve niet aannemelijk is dat iemand die van afkomst Tumaal is naar zijn eigen groep zou verwijzen met een pejoratief woord als 'Boon', vestigt verzoeker de aandacht op een Query response van UNHCR Status Determination and Protection Information Section van 20 mei 2009, waaruit volgens verzoeker blijkt dat de term 'Boon' niet uitsluitend een pejoratieve betekenis heeft. Het gebruik van de term 'Boon' kan een pejoratieve betekenis hebben maar wordt door anderen gebruikt als een allesomvattende benaming voor de verschillende 'occupational castes'. Verzoeker stelt dat hij van deze term gebruik maakte bij het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij de pejoratieve betekenis ook trachtte te verduidelijken bij het interview door het Commissariaat-generaal. Dit wordt nu onterecht tegen hem gebruikt, aldus verzoeker, die nog opwerpt dat het gegeven dat deze verkeerde interpretatie over het gebruik van een woord, dat voor verschillende interpretaties vatbaar is, als enige grond wordt aanzien om ervan uit te gaan dat hij niet tot hoger genoemde minderheidsgroep behoort rondt foutief, ongefundeerd en compleet ontoereikend is. Tot slot verwijst verzoeker nog naar informatie waaruit moet blijken dat het gevaar en de onderdrukking voor hem als lid van een minderheidsgroep een harde realiteit blijft en niet valt te ontkennen louter op basis van de interpretatie van een woord.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van verzoekers geboorteakte en twee foto's.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Somalische nationaliteit. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) zijn kennis over de heerschappij van de groepering Al Shabaab in Baardheere in ernstig mate ontoereikend is, zoals uitvoerig wordt toegelicht, terwijl van hem als inwoner van de stad Baardheere, die van 2008 tot 2015 werd bestuurd door Al Shabaab, op zijn minst mag worden verwacht dat hij enige notie heeft van de manier waarop zijn stad bestuurd werd, temeer hij beweert onafgebroken op deze plaats verbleven te hebben en (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn lidmaatschap van de minderheidsgroep Tumaal daar het allerm minst aannemelijk is dat iemand die van afkomst Tumaal is naar zijn eigen groep zou verwijzen met een pejoratief woord als 'Boon'.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.6. *In casu* dient na de lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Somalië en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.6.1. Immers, waar verzoeker betoogt dat hij sinds het overlijden van zijn vader de schoolbanken heeft moeten verlaten en is gaan werken, dat hij tijdens zijn werk in constante angst leefde en niemand vertrouwde, dat zijn leefwereld grotendeels bestond uit werken en contacten met klanten die hij wantrouwde en zijn moeder die ongeletterd is en haar dagen doorbracht met het verrichten van huishoudelijke taken, dat, rekening houdend met het feit dat hij slechts tot het vijfde jaar lager onderwijs naar school is geweest, in zijn hoofde geen kennis van regels kan verondersteld worden, dat het gebrek aan kennis over die ongeschreven regels duidelijk op hem geen weerslag heeft gehad door zijn ingetogen, onopvallend bestaan, dat hij wist dat hij zich zo onopvallend mogelijk moest gedragen, gefocust op zijn werk, om zo uit de problemen te blijven, dat rekening houdend met zijn leefwereld en achtergrond, kennis van regels opgelegd door Al Shabaab niet redelijkerwijs valt te veronderstellen en dat het zeer onaannemelijk is dat hij, gezien zijn laag opleidingsniveau, namen van leiders zou instuderen om op die manier asiel te verkrijgen, slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt als volgt: ***“Uw kennis over de heerschappij van de groepering Al Shabaab in Baardheere is in ernstige mate ontoereikend. Al Shabaab bestuurdde de stad Baardheere van 2008 tot 2015 (zie informatie in het administratieve dossier). Als inwoner van deze stad in oorlogsgebied mag op zijn minst van u verwacht worden dat u enige notie heeft van de manier waarop uw stad bestuurd wordt, te meer gezien u beweert onafgebroken op deze plaats verbleven te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Wanneer u gevraagd wordt wat er allemaal veranderd is in Baardheere op het moment dat Al Shabaab aan de macht kwam, begint u namen van leiders op te noemen die in de stad aanwezig waren (CGVS, p.18). Wanneer wordt verduidelijkt dat het gaat om veranderingen in het dagelijkse leven, antwoordt u enkel dat ze de macht gekregen hebben in Baardheere, en er niet met hen in discussie kon worden gegaan (CGVS, p.19). Wanneer er verder wordt doorgevraagd, herhaalt u dat ze een hele grote macht hebben, en dat wat ze zeggen, geaccepteerd moet worden. En verder: “Als ze een verdachte nodig hebben dan gaan ze je meteen roepen. Ze roepen iedereen bij elkaar in Baardheere, dan leggen ze uit waarom ze deze man gaan veroordelen” (CGVS, p.19). Wanneer er nog verder wordt doorgevraagd herhaalt u: “Ze hadden de macht, dus niemand kon iets zeggen tegen hun. Alles wat ze doen en beslissen wordt uitgevoerd. Als ze iemand verdachten draaien ze het verhaal en zeggen ze tegen de mensen dat hij verdacht is van dit en dit, en uiteindelijk gaan ze hem vermoorden. Dus ze hadden echt de macht. Niemand kon iets tegen hun zeggen” (CGVS, p.19). Uw verklaringen over de aanwezigheid van Al Shabaab in Baardheere zijn vaag en op geen enkele wijze concreet of doorleefd. Dat u wel de leidinggevende figuren kan opsommen komt daarbij ingestudeerd over. Wanneer u wordt gevraagd om concrete voorbeelden te geven van wat Al Shabaab deed terwijl ze de macht hadden in Baardheere, haalt u eerst en vooral de gedwongen rekrutering aan die u zelf inroept***

als asielmotief: "Eén van die machten is: als ze iemand wilden laten exploderen, dat was mogelijk" (CGVS, p.19). Het is echter niet aannemelijk dat Al Shabaab lukraak mensen zou rekruteren om zelfmoordaanslagen te plegen. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt komt enkel de absolute elite van de Al Shabaab-strijders in aanmerking om tot de 'zelfmoordbrigade' toe te treden (zie informatie in het administratieve dossier). Aangezien het plegen van een zelfmoordaanslag voor Al Shabaab de hoogste eer is, is het niet aannemelijk dat ze daarvoor gedwongen, en daardoor per definitie onbetrouwbare, rekruten zouden gebruiken.

Buiten de vervolgingsfeiten die u zelf inroept kan u niets concreet vertellen over Al Shabaab in Baardheere: "Ik weet niet zeker wat er allemaal gebeurde. Maar ik hoorde van mensen dat alles wat ze zeggen gebeurde. Ik hoorde allerlei dingen over hun, maar ik heb me daar nooit in geïnteresseerd, ik ging altijd naar mijn werk. Met macht bedoel ik echt alles. Ze hadden alles onder hun knieën, en ze konden doen wat ze wouden doen." (CGVS, p.19). Wanneer er verder wordt doorgevraagd, antwoordt u: "Er zijn heel veel dingen die Al Shabaab doet, het is zo normaal voor ons geworden. Ik focuste op mijn werk," en "Ik was echt niet geïnteresseerd in wat Al Shabaab allemaal deed, ik was echt gefocust op mijn werk" (CGVS, p.19). Opnieuw vertelt u niets concreets. Er wordt expliciet gevraagd naar wetten die u moest naleven onder Al Shabaab. Daarop antwoordt u: "Niet echt. Ik weet alleen dat als ze iemand willen, dan nemen ze je mee, en daar kan niemand iets aan doen. Ik weet het verder niet. Ik interesseerde me daar niet in. Ik leefde gewoon in de moeilijke situatie. Ik ging gewoon focussen op mijn werk" (CGVS, p.20).

Volgens de landeninformatie waarover het CGVS beschikt, legt Al Shabaab de inwoners van de regio's die ze controleren een bijzonder strenge interpretatie van de Shariawetgeving op (zie informatie in het administratieve dossier). Als inwoner van deze gebieden is het naleven van de regels die Al Shabaab oplegt van essentieel belang voor het zelfbehoud. Bovendien is de groepering in de gebieden die ze beheerst heel nadrukkelijk in het openbare leven aanwezig. Zo houdt de beweging met behulp van op auto's gemonteerde luidsprekers preken in de dorpen en steden om jongeren te rekruteren (zie informatie in het administratieve dossier). In mei 2014 hield Al Shabaab bijvoorbeeld in Baardheere een publiek event waarop de buit van een raid in Kenia werd tentoongespreid (zie informatie in het administratieve dossier). Straffen zoals amputaties, stenigingen, onthoofdingen en zweepslagen worden in het publiek uitgevoerd (zie informatie in het administratieve dossier). In Baardheere werden er in januari 2015 bijvoorbeeld vermeende spionnen geëxecuteerd voor een groot publiek (zie informatie in het administratieve dossier). Het is dus absoluut onaannemelijk dat u zeven jaar in een door Al Shabaab bestuurde stad zou kunnen wonen zonder enige weet te hebben van de regels die u in het dagdagelijkse leven in acht moet nemen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, herhaalt u: "Er waren geen wetten, ik weet niet of er wetten waren, ik heb niks gehoord. Er waren geen regels, ik weet alleen dat ze de macht hadden. Ze hadden echt de macht. Ik kan niet zeggen dat zij regels hadden en wetten hadden, omdat het mij niet interesseerde" (CGVS, p.20). Gezien het feit dat voor inwoners van door Al Shabaab bestuurd gebied de kennis van de leefregels van essentieel belang is voor overleven en zelfbehoud, zijn deze verklaringen niet aanvaardbaar. Het is compleet onaannemelijk dat u in Baardheere gewoond zou hebben, een stad die u naar eigen zeggen nooit verlaten hebt, zonder ooit persoonlijk de impact van de aanwezigheid van Al Shabaab te merken.

Rekening houdend met uw profiel als schoenmaker die gedurende heel zijn leven de stad nooit verlaten heeft, ondermijnt uw gebrekkige kennis over de aanwezigheid en het bestuur van Al Shabaab in Baardheere de geloofwaardigheid van uw herkomst op ernstige wijze."

De Raad benadrukt dat redelijkerwijs van verzoeker mag worden verwacht dat hij duidelijke, concrete en doorleefde verklaringen kan afleggen over de aanwezigheid van Al Shabaab in Baardheere en dat hij kan toelichten wat er allemaal veranderd is in het dagelijkse leven in Baardheere op het moment dat Al Shabaab aan de macht kwam, dat hij concrete voorbeelden kan geven van wat Al Shabaab deed terwijl ze de macht hadden in Baardheere en dat hij kan toelichten welke regels hij in het dagdagelijkse leven moest naleven onder Al Shabaab. Dat verzoeker deze kennis, die betrekking heeft op zijn persoonlijke leefwereld en directe leefomgeving ontbeert, laat niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn beweerde herkomst uit de stad Baardheere en zijn voorgehouden Somalische nationaliteit. Dat verzoeker laaggeschoold is doet niets af aan dit besluit. Immers, aangezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Al Shabaab de inwoners van de regio's die ze controleren een bijzonder strenge interpretatie van de Shariawetgeving oplegt, dat het naleven van de regels die Al Shabaab oplegt als inwoner van deze gebieden van essentieel belang is voor het zelfbehoud, dat de groepering in de gebieden die ze beheerst heel nadrukkelijk in het openbare leven aanwezig is en dat straffen zoals amputaties, stenigingen, onthoofdingen en zweepslagen in het publiek worden uitgevoerd, acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker zeven jaar in een door Al Shabaab bestuurde stad zou kunnen leven en werken zonder enige weet te hebben van de regels die hij in het dagdagelijkse leven in acht moest nemen en zonder enige notie te hebben van de manier

waarop zijn stad bestuurd werd. Dit klemte des te meer nu verzoeker beweert dat hij Somalië zou ontvlucht zijn omwille van problemen met Al Shabaab, die hem zelfs gevangen zou genomen hebben. De argumentatie in het verzoeker doet hieraan geen afbreuk.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het in het verzoekschrift aangehaalde citaat uit het Counter Extremism Project Report geenszins tegensprekt dat enkel de absolute elite van de Al Shabaab-strijders in aanmerking komt om tot de 'zelfmoordbrigade' toe te treden. Gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat het plegen van een zelfmoordaanslag voor Al Shabaab de hoogste eer is, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet aannemelijk dat Al Shabaab daarvoor gedwongen, en daardoor per definitie onbetrouwbare, rekruten zouden gebruiken. Met het louter volharden in zijn ongeloofwaardige verklaringen in dit verband slaagt verzoeker er niet in deze appreciatie om te buigen. Waar hij nog opmerkt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat dit ter sprake kan gekomen zijn doch het niet het opzet was dat hij dit meteen zou moeten doen, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering onverenigbaar is met verzoekers verklaringen tijdens het gehoor, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij door Al Shabaab werd benaderd met het oog op het plegen van een zelfmoordaanslag: "(...) *Eén van die dagen kwam de troep van Al shabaab me opzoeken. Ze vroegen of ik mee wou gaan met hun. 'u gaat een missie voor ons doen, dus kom met ons mee'. De missie was een explosie. In de metalen kist die ik bij mij had moest ik een bom steken. Daarna moest ik ergens heen om ze te laten ontploffen. (...) Hoe kwam Al Shabaab precies bij u terecht? Het was de makkelijkste weg om naar mij toe te komen, omdat ik een metalen ding had waarin je een bom kon steken (...) Een kist? Nee een metalen bakje, daarin zitten mijn spullen om schoenen te poetsen, en het past precies om explosieven daarin te doen. (...) Ze zeiden wat uw missie was, wat hebben ze toen precies tegen u gezegd? Ze zeiden dat ze me nodig hadden. Dat ik voor hen een missie moest doen. Toen zeiden ze wat het was: het was ergens gaan en exploderen. "als je vandaag met die missie doorgaat, ga je recht naar het paradijs."* (...) *U zegt: "Ze zeiden dat ze me nodig hadden. Dat ik voor hen een missie moest doen. Toen zeiden ze wat het was: het was ergens gaan en exploderen."* Dus zoals ik al eerder zei: ze zeiden dat ik een missie moest doen. Ik moest ergens gaan exploderen; ze zeiden wel dat ik ergens moest gaan en exploderen, maar ze zeiden niet precies waar. Even verduidelijken over dat exploderen: moest u een bom opblazen of moest u uzelf opblazen? In de metalen bak moest ik de bom steken, daarna denken mensen dat het van mijn werk was. Mensen gaan mij niet verdenken. Daarna moest ik ergens gaan en exploderen. En dat overleef je niet, je gaat meteen dood. (...) Ik vind het erg raar dat ze aan u vragen om u op te blazen. Uit onze info blijkt dat de zelfmoorbrigade van Al Shabaab de absolute elitesoldaten zijn. Voor hun maakt het niet uit, wie ze willen graag mensen er bij hebben zodat ze meer leden hebben. Ze hebben mij gekozen, ik weet niet waarom. Maar ik moest die missie voor hun doen. Ik weet niet waarom ze me gekozen hebben, maar ik denk omdat ikd aar veel mensen kende. Voor hen ging het puur dat ik ergens moest exploderen. (...) Uit onze info blijkt dat voor die strijders het de grootste eer is om bij de zelfmoordbrigade te horen, dat er zelfs een wachtlijst voor is, dus dan lijkt het mij heel raar dat ze lukraak iemand van straat plukken om zichzelf op te blazen. Ik weet niks over die lijst. Ik weet alleen dat ze mij gekozen hebben omdat ik mensen kende, en omdat mensen mij absoluut niet verdachten dat ik ergens ging exploderen. (...) (administratief dossier, stuk 5, p. 13 en p. 16-17), beweringen welke, gelet op de informatie vervat in het administratief dossier, evenwel volstrekt ongeloofwaardig moeten worden geacht.

2.6.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers lidmaatschap van de minderheidsgroep Tumaal daar het allerm minst aannemelijk is dat iemand die van afkomst Tumaal is naar zijn eigen groep zou verwijzen met een pejoratief woord als 'Boon'.

Waar verzoeker onder verwijzing naar een Query response van UNHCR Status Determination and Protection Information Section van 20 mei 2009 betoogt dat de term 'Boon' niet uitsluitend een pejoratieve betekenis heeft, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de betreffende informatie, waaruit blijkt dat Somalië drie beroepskasten kent: de Midgan, Tumaal en Yibir. Deze groepen worden ook gezamenlijk aangeduid als sab, wat lage kaste betekent, of als Gaboye, dat ook wel als een andere naam voor de Midgan wordt gebruikt. De termen Midgan, Gaboye en sab zijn pejoratieve benamingen. De beroepskasten worden daarnaast ook Boon of gum genoemd, anderen gebruiken de benamingen Boon en Midgan dan weer door elkaar. De door verzoeker aangehaalde informatie sluit aldus aan bij de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat Boon een pejoratieve benaming is die meerderheidsclans gebruiken om minderheidsgroepen in het algemeen mee aan te duiden.

Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt ontegensprekelijk dat ook verzoeker de term 'Boon' een negatieve connotatie toedicht: *"Er zijn vier delen van de tumaal. De eerste is Koshin, Cartan, Ugaale, Alamagen. We zijn heel klein, mensen hebben een slecht beeld over ons. Ze noemen ons Boon, en boon is een scheldwoord. Ze noemen ons niet meer tumaal, ze noemen ons Boon. Onder boon hebt u zes onderverdelingen: tumaal, madhibaan, yeher, hawle, anas, muse dheriyo. U zegt: boon is een scheldwoord, maar boon heeft ook onderverdelingen: hoe werkt dat? Een voorbeeld is: Marehaan is onder de Darood. Dus dat is een voorbeeld. Dus Boon is een heel groot scheldwoord, maar onderaan komen die zes delen. Maar het is wel een scheldwoord, Boon Ja, dat klopt wel. Dus u noemt zichzelf niet Boon Somaliërs noemen ons Boon, dat is de naam dat ze ons noemen. Maar uzelf noemt zichzelf niet Boon Nee dat niet. Toen u in België bent aangekomen hebt u wel gezegd dat uw clan Boon was, en dan Tumaal Nee, dat heb ik niet gezegd: ik heb wel gezegd dat ik tumaal ben, maar ze hebben mij niet verder gevraagd. In het dossier staat dat u hebt gezegd: clan Boon, subclan tumaal Nee, dat klopt niet, het kan zijn dat ze het verkeerd hebben opgeschreven, Boon is de hoofdnaam, en daaronder hebt u die zes namen."* (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Gelet op deze duidelijke verklaringen, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat de term 'Boon' voor verzoeker 'een heel groot scheldwoord' is, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbegrijpelijk dat verzoeker, die beweert van afkomst Tumaal te zijn, ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken naar zijn eigen groep zou verwijzen met een pejoratief woord als 'Boon'. Het voorgaande doet dan ook verder afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.6.3. Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6.4. Gelet op de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Somalië waardoor hij evenmin aantoonbaar dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of omdat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig te zijn uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft

immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

2.6.5. De door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten zijn niet van dien aard om de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

Wat betreft de geboorteakte dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker het stuk slechts in kopie bijbrengt, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Daarnaast moet het opmerkelijk worden geacht dat een officieel document, afgeleverd door de bevoegde Somalische autoriteiten, een duidelijke spellingsfout (the “moyar”) bevat, vaststelling welke verdere twijfels doet rijzen bij de authenticiteit van het stuk in kwestie. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Uit de foto's kan op generlei wijze worden afgeleid waar en in welke omstandigheden ze werden genomen zodat ook deze stukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs van verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak door te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS